

Sahibesi Bunca Hüznün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mayıs 2018

Yalnızlığın dik başlı yüzü aslında dik açaların kesişme noktasında, eğreti bir gülümseme kondurma istemi. Deyişlerin minvalinde hali hazırda geçit vermeyen belki enkaz benzeri ruhumun tozunu aldığım el bezinde bile çöreklenmişken yalnızlık.

Boyunduruğunda olmaksızın hüznün, geçiniz, dercesine ve somurtuk bir kelamı gıdıklama istemi aslında reddi güç kabulü güç bir yönerge yine evrenden düşen payımıza, ayıplamakla iştiğal bir büyüteç belli ki gönül gözü denen neferin şaşalı ölümü.

Saldırgan mahiyette bir sunum bir adım öncesi yine için için alkışlayıp bağıra çağıra yerin dibine geçirmek adına bir özlem bir ihtiras belki de koca bir yanlıştan ibaret iken her birimiz yine de doğruların tasnifi hep ama hep payımıza düşen.

Afallamaktan bir adım sonrası duraksadığımız sanki boyutsuzluğumuz bu göreceli muhteviyatın en eşsiz izdüşümü az sonra şaibeli bir ölümü planlayan evrene bir atıf adeta her kıyımı kıyım; her kıyımı kıyım bellek ve günü kefe'ye koyup kefene girme istemi ile adaletsizliği şerh düşen uçlarda bir sefere çıkmış iken ruh benzeri bir gösterge yine içimizde peyda olan o göz süzüşü.

Kelimeleri boykot eden sessizlikten bile çok öte yine coşkuyu sahiplenip hüznü de doğurgan kılan kayıtsızlıkların nabzını tutup adeta çocuk gibi tutturduğumuz dar açılı geçişlerde büyük ölçekli acılara çanak açan.

Ölüm niyetine avuçluyorum sesini
Kursağımda Mayıs'ın laneti
Ve o devasa pencere.
Ufkumdaki hazandan yana derdim
Şaibeli sevda masallarında
Olsa mıydı yerim?

Şimdi öbek öbek şarkılar
Adımı unutan adam ve kadınlar
Ne diye inkâr ederler ki
İmzaladığım akdimi?
Bir tufan öncesi
Demindeyim mevsimin:
Aslında ne kış
Ne de yaz derim
Sadece ölü yetilerim,
Yeminle

En deli mevsimdeki
Tek ölü benim.

Aşkıma biat hangi eksen mi?
Sevgilere inat
Nefretten yolu geçen mi?
Haykırdığım kadar yalnızım;
Aslında yalnızlık benim baş tacım.
Bir de öfkesini zuhur eden evren
Ha, bir de binlerde derdim
Bitimsiz kaygılarım.

Ölü bir serçe düştü
Penceremin pervazına:
Ne kuyruğu
Ne de pembe gagası
Yalandı ve sahte.
Ölüm kadar sahici işte
Bunca hüznün yankısında
Adımla çağrılmayı unuttuğum,
Yaftalanmayı nakşeden
İsyanlarında azgın ruhların.

Bir deli neferim
Aslıma ihanet etmeden
Yaşamayı şiar edindiğim;
Aksanında şehrin
Kayıp mısraları ile
Başkenti olmuş şiirlerin
En yalnız imgesinde saklı
Belki de zamansız ölümlerin kuyruk acısı;
Nakşeden ölümlü fitratın
En savruk,
En bağınaz sağdıcıyım.

Yine düşkün kibleme;
Yine hüznün bam telinde;
Yine yeniden demekten
Gayrisi gelmez iken elimden;

Kayıp kıtaların
Soğuk yüzlerin
Donuk bakışlarında
Kayıtsızlığın mecrası
Onca insan izleğinde
İlerlerken kör topal
Andıkça andımı;
Sevdikçe
Mıntıkamda
Baş koymuş yaşamaya
Ukde kalsa da mutluluk kursağında...

Dedim ya;
Ben tüm yanık türkülerin
Unutulmuş
O solgun nakaratıyım:
Hem dibinde közün;
Hem tepesinde ömrün;
Hem de yalnızlığında deminde
Müridi tüm duyguların;
Ayrıkotu sevdiceğim;
Aşkın kıyama durduğu
Şu dehlizde
Ne olduğum değil
Neye meylettiğim
Elbette insan avında
Yaralı bir ceylan tadında
Düşlerime
Sahip çıktığım kadar
Sahibesi bunca hüznün...

Damağında kalmış tadı
Sadece adına vakıf mutluluğun
Bir kayıp mısrasıyım
Ölümlü imgelerden çıkıp da yola
Varmayı unuttuğum
Mutluluk diyarı
Yine başşehri şiirlerin
O fevri gölgemde,

Ařka oynayan hangi hikmetse
Sevdanın makber bildiđi
Yüređin son zerresiyim
Ettiđim dualarda saklı iken adı
Yine edindiğim mertebenin
Bir alt katında
Öümlü varlığımla
şerh düřtüđüm
şiir kadar da yalnızım.